

В. „Законностъ“
 ще излиза два пати въ седмицата:
ВЪ ЧЕТВЪРТЪКЪ И НЕДѢЛЯ.
ЦѢНАТА МУ Е:
 За година 9 лева
 „ 6 мѣсеци 5 „
 „ 3 „ 3 „
 „ 1 „ 1 „
 За въ странство:
 се прибавятъ пощенскитѣ разности.
ЕДИНЪ БРОЙ 10 СТ.

ЗАКОННОСТЪ

ГЛАВЕНЪ И ОТГОВОРЕНЪ РЕДАКТОРЪ:
ИВАНЪ БѢЛИНОВЪ.

Спомоществованията
 почнуватъ отъ началото на всѣки мѣсець
 Писма, ръкописи и пари се испрачатъ
 до Редакцията въ Руссе.
 За частни обявления се плаща:
 По 2 ст. на дума на първата страни-
 ца и по 1 ст.—на четвъртата.
ЕДИНЪ БРОЙ 10 СТ.

Редакцията и администрацията на вѣстника се намиратъ въ адвокатското писалище на г. г. Ив. БѢлиновъ и Илия Паликрушевъ.

Иванъ БѢлиновъ
 и
Илия Паликрушевъ

Почватъ да адвокатствуватъ задружно въ гр. Руссе и приематъ да водятъ всѣкакви дѣла прѣдъ всичкитѣ сѣдилища въ Княжеството.
 Писалището имъ се намѣрва на улица Александровска, близо до аптеката на Фр. Вотчъ, сръбцу градската градина.

Обръщаме вниманието на почитаемата публика изобщо, както и специално на г. г. руссенскитѣ търговци, банкери и фабриканти, а тъй сжщо и на административнитѣ и сѣдебни учреждения въ града, върху сѣтенията на нашитѣ такси за обявления. Низката цѣна, която сме назначили за помѣщение на подобенъ родъ публикации, както на първата, тъй и на послѣдната страница на вѣстника си, ни даватъ право да мислимъ, че лицата и учрежденията, къмъ които се обръщаме съ настоящето си, ще ни почетатъ съ своето внимание.

Даватъ се подъ наемъ:
Двѣ стаи мобилирани, съ прислуга.
 и **Една магaзия** съ една стая на много хубава позиция — Александровска улица, Площадъ Князь Борисъ.
 За споразумѣние до ступанката имъ: **Петранка Н. Марковичъ.**

Дава се подъ наемъ:
 Една новопостроена магaзия съ хубава подница и деѣ прѣвѣходни стаи, на добра позиция — улица Александровска, сръбцо новата градска градина, удобна за контора, фабрика и проч.
 Споразумение до ступанияна ѣ **Маринъ Н. Чолаковъ.**

Щайнбрухско пиво
 Пристигна и ще има винаги прѣсно въ хотелъ „Ислах-хане“. Всѣка вечеръ **концертъ отъ унгарски оркестръ.**

Учителъ, свършилъ първий курсъ на Педагогията въ странство, учителствувалъ три години, приема да подготвя слаби ученици отъ отдѣленията и първитѣ три класса на гимназията.
 За споразумѣние — до адвокатското писалище на **Георги Ив. Канчевъ.**

ЯВНА БЛАГОДАРНОСТЪ.
 Подписанната, **Екатерина Ив. Л. Хамамджијева** отъ г. Сопотъ, съ настоящето

си исказвамъ своята най-голѣма благодарностъ къмъ осигорителното за животь Дружество „Ню-Йоркъ“, което благоволи да ми исплати чрѣзъ агентитѣ си, Г-да Братия Донкови, търговци въ гр. Карлово, суммата 10,000 (десетъ хиляди) лева златни, за която бѣ осигоренъ покойний мѣжъ, **Иванъ Лучевъ Хамамджиевъ**, и сръбцо която осигуранция покойний бѣ исплатилъ само двѣ премии.

Като исказвамъ публично тѣзи своя благодарностъ къмъ това дружество, което е образецъ на солидностъ и честностъ, съвѣтвамъ всѣки семеенъ домакинъ да се осигори при него, единственна гаранция за обезпечение на едно семейство.
 Сопотъ, 27-й Мартъ 1896 год.

Екатерина Ив. Хамамджијева.

Важно за гастронимитѣ.

Който обича да ѣде черъ хайверъ, сѣомга, батокъ, шамайка, кефали (ликурини), скумбрии керченски и мариновани, сирене швейцарско, холандско, рок-фортъ и империалъ, салами херманщадски, мармеладъ и карамели, гречнева крупа и пр. и пр., всички отъ I-во качество, да заповѣда въ магазина на

Маринъ Н. Чолаковъ.

ИНТЕРЕСНО

Който, въ расстояние на една година направи покупки за отъ сто лева нагорѣ отъ магазина на **Маринъ Н. Чолаковъ**, ползува се съ една премия отъ едно стъкло конякъ, стойностъ 5 лева, едно стъкло малага, стойностъ 3. 50 и единъ пакетъ Шоколадъ-ванилия 1. 50, като подарѣкъ за нова година.

ОТЪ СЛУЧАЯ

Руссе, 23 Ноември 1896 год.

Въ миналия брой на вѣстника си, ние се помъчихме да установимъ, на основание на данни, получени отъ различни избирателни колегии въ княжеството, че само благодарение на цѣлъ рѣдъ насилия, фалшификации и золумлуди, равни на които на да ли се сръбчатъ даже въ най-ужаснитѣ Стамболови врѣмена, българското правителство спечели изборитѣ на 17-й того и, при всичката своя непопулярностъ и натрапничество, успѣ да се закрѣпи на властѣта още за единъ законодателенъ периодъ, може-би, тъй сжщо не по-дълъгъ отъ двѣ сесии, както бѣше и токо-що завършения, но все пакъ достатъчно продължителенъ, за да се направятъ най-голѣмитѣ злини и пакости на отечеството. . . .

Свѣдѣнията, които получихме въ течение на недѣлята отъ други изборни мѣста въ княжеството, и които намѣрихме въ по-добрѣ увѣдоменитѣ столични опозиционни вѣстници, идатъ да потвърдятъ нашето мнѣние по единъ най-категориченъ начинъ, и да убѣдятъ даже правителственитѣ хора, че новата българска камара не е нищо друго, освѣнъ не-

посрѣдственъ резултатъ отъ една колкото печална, толкова и отвратителна избирателна комедия, въ която народния гласъ, народната воля и народното желание не сж взели и не сж могли да взематъ ни най-малкото участие. . . .

Съ една дума, всичко познато до днѣсъ по изборитѣ иде да докаже ясно до очевидностъ, че бждщето народно събрание, не само не ше бжде истинския изразителъ на народната воля, вѣрния тълкователъ на народнитѣ желаня, и неподкупния защитникъ на народнитѣ интереси и правдини, — ами едно самозванно сборище отъ правителствени партизани, полицейски избраници и заинтересувани въ благоводението на властѣта натрапници, отъ законодателната дѣятелностъ на които народа, не само не може да очаква никакво облѣгчение на своята тѣжка и непоносна участь, но има пѣлно основание да се страхува, че положението му ще бжде влошено, правдинитѣ му окастрени, даждията му уголѣмени, поминѣка му затрудненъ и съсиянъ. . . .

Надѣждата на 5—6 души прѣдставители на опозицията, които правителството тукъ-тамъ *) е „благоволило“ да допусне да се избераатъ, не може, очевидно, да бжде голѣма, защото тѣ ще бждѣтъ една капка въ морето. Тѣхния независимъ гласъ, и ако би се издалъ нѣкога, въ защита на населението и на поруганитѣ негови права, би се изгубилъ верѣдъ крѣсцитѣ на едно раболѣпно и послушно правителствено мнозинство, което нѣма ни интереса, ни потрѣбната морална сила да противостои сръбщъ безобразното и противозаконно управление на властѣта, която съ насиле му е дала депутатския мандатъ и всѣки день може по сжщия начинъ да му го отнеме. Ако въ засѣданията на растурияната камара, една 50—55 членна опозиция едвамъ можеше да проговори, безъ да бжде „оникана“ и оплюта отъ страна на правителственитѣ партизани, то иска ли много умъ да се разбере, че 5—6 души опозиционери въ бждщитѣ сесии на IX-то обикновено народно събрание, не ще могатъ ни да се обадятъ на трибуната, а камо ли да поведатъ една енергична, доблестна и полезна борба сръбщъ правителството, съ надѣжда да постигнатъ нѣкакви практически резултати?

По нашето мнѣние, подобна една борба е безсмысленна и безполезна. Нѣщо повече. Тя е просто опасна и врѣдна, както за интереситѣ на народа, отъ името на когото ужъ ще се води, тъй и за честѣта на самитѣ опозиционни депутати, които ще трѣбва да се нагърбятъ съ водението ѣ, верѣдъ такова неблагоприятни условия. Правителството, уповано на поддръжката на своето покорно мнозинство, прѣдставляюще една материална сила трийсетъ пати по-голѣма отъ тѣзи на опозицията, всѣкога ще може, отъ една страна да скандали и терроризира послѣдната, а отъ друга — да се пери и хвали, че, при *всичката опозиция*, която то има и допуща въ камарата, то си яха коня безконтролно и безнаказанно и никой нищо не може да му направи. Освѣнъ това, правителството не е толкова безумно, щото да не разбира, че неху една малка, слаба, нищожна опозиция му е безусловно потрѣбна. Чрѣзъ нея то лесно ще залъгва народа и княза съ басни-та, какво пзборитѣ сж биле свободни — инакъ опозиционери не биха попаднали въ камарата — и още по-лесно ще държи на шрекъ своитѣ партизани, които, при едно абсолютно отечствие на противници въ събранието, биха се раскапали сами по себѣ си и, по силата на нѣщѣта, биха се раздѣлили на всевъзможни партии и фракции. Отъ тукъ слѣдва, че 5—6-тѣ опозиционни прѣдставители, които, кой знае по каква странна игра на случая, излѣзоха отъ избирателнитѣ кутии на 17-й того, ако

*) Намъ сж познати до сега само слѣднитѣ опозиционни депутати: А. Краевъ, радославистъ, Я. Сакъзовъ и Н. Габровски, социалисти, Н. Цановъ, Н. Ангеловъ и Г. Добриновичъ, каравелисти.

останатъ въ камарата и рѣшатъ отъ трибуната да се борятъ, не само не ще принесатъ никому никаква полза, ами, напротивъ, ще окажатъ една голѣма, макаръ и косвенна услуга на правителството.

Очевидно е, прочее, какво трѣбва да направятъ малцината наши приятели, които народния гласъ, при всичко че бѣ задушенъ отъ насилията на властта, успѣ да облѣче въ депутатски мандатъ. Тѣ, по нашето скромно мнѣние, трѣбва смѣло и рѣшително да се откажатъ отъ избора си и да не зематъ никакво участие въ прѣдстоящитѣ законодателни работи на IX-то обикновено народно събрание. Въ едно подробно мотивирано и зрѣло обмислено колективно заявление до бѣднѣщия прѣдсѣдател на камарата, тѣ трѣбва да обяснятъ точно и категорично причинитѣ на тоя свой доблестенъ и патриотически отказъ и да дадатъ на правителството да разбере, че основнитѣ закони на държавата, които то тѣй безсрамно тѣпче, даватъ право на българскитѣ граждани да се борятъ съ него, не само въ оградата на народното събрание, гдѣто то може да си фабрикува мнозинства съ полицията и толумбаджитѣ, когато и както му скимне, но и *вънъ отъ тѣзи ограда*, непосредствено прѣдъ лицето на българския народъ, на неговата интелигенция и на неговия князь.

Прѣдъ своитѣ избиратели г. г. оппозиционнитѣ прѣдставители много лесно ще се оправдаятъ за постѣжката си, като имъ разяснятъ, че тѣ сж се отказали отъ честта да ги прѣдставяватъ въ една насилнически избрана камара, гдѣто тѣхния гласъ, колкото справедливъ и доблѣстенъ и да е той, ще бѣде заглушенъ отъ възпитѣ и крѣсцитѣ на едно механически сквано правителствено мнозинство, защото такава една задача е неблагоприятна и непосилна за тѣхъ, и защото подобна една борба не може да внесе никаква полза никому.

По този начинъ, оппозицията, доброволно отстранена отъ законодателната дѣятелност на г. Стоиловитѣ прѣдставители и на неговото „белгийско“ правителство, ще снѣме отъ себѣ си всѣкаква отговорностъ за по-нататѣшния вървежъ на държавнитѣ работи у насъ, ще си развърже съвършено ржцетѣ и, заедно съ цѣлия народъ, ще може да почне нова *внѣшпарламентарна борба* съ министерството, която рано, или късно ще се увѣчае съ най-блѣскавия успѣхъ. Единъ свободенъ народъ, комуто полицията и органитѣ на властта не позволяватъ да си искаже свободно гласа на изборитѣ, а чрѣзъ фалшифициране на послѣднитѣ си създаватъ искусствени правителствени мнозинства, нѣма други законни и лойялни срѣдства, за да накара да се чуе волята му, освѣнъ тѣй нарѣчената *внѣшпарламентарна борба*, която често пѣти е по-ефективна и по-полезна отъ парламентарната. Митинги, конгресси, политически събрания, организация на една силна, хомогенна и патриотична оппозиционна партия, безъ всѣкакви подраздѣления на „исти“, слово, печатъ, — ето срѣдствата за новата борба, къмъ които ние можемъ и трѣбва да прибѣгнемъ за да воюваме съ властта. Тѣзи бѣха срѣдствата, които събориха Стамболова прѣзъ 1894 год., тѣзи срѣдства събориха она денъ и румжнското либерално министерство, при всичко, че и първия и второто, въ момента ни паданието си, имаха пълни мнозинства въ парламентитѣ си, — тѣзи ще сж, позволяваме си да се надѣмъ, най-послѣ. срѣдствата, които единъ денъ ще съборятъ и г. Стоилова, при всичко че и той, по примѣра на своя прѣдшественникъ, има днѣсь пълно мнозинство въ камарата.

Ще се повърнемъ пакъ. . . .

Какво трѣбваше и какво направи

г. Стоиловъ?

Слѣдъ паданието на Стамболова, особено слѣдъ щастливото помирение, което са постигна, повидимому, безъ всѣкакви прѣдварителни условия, мѣжду освободители и освободени, г. Стоиловъ, искоренителя, божемъ, на позорното управление на своя прѣдшественникъ, естествено трѣбваше да почне една по-благоразумна, чисто помирительна политика. Г. Стоиловъ, който справедливо се смѣта за образованъ и интелигентенъ мъжъ, който е живѣлъ въ странство мѣжду възпитани и цивилизовани хора, който исповѣдва фармасонското „вѣрую“ на братство, равенство, свобода и правда, бѣше длъженъ да се яви на

чело на управлението съ една добрѣ обмислена политическа програма, която да отговаря на духътъ, нравитѣ и стрѣмленията на българския народъ. Г. Стоиловъ, който бѣше, не само простъ свидѣтель, нъ, въ началото поне, и фактически съучастникъ въ всѣкитѣ золумлуди, които са извършихъ въ злочестото ни отечество, за да оправдае що годѣ своитѣ грѣхове, трѣбваше да излѣзе прѣдъ българския народъ, не като врагъ на свободата и правата му, а като единъ истински реформаторъ, като единъ истински защитникъ на потѣкнитѣ народни правдини; той трѣбваше да обърне съзритѣ на толкова расплакани семейства, членовѣтъ на които станахъ жертва на падналия режимъ, да искорѣни всѣкитѣ му печални наслѣдия, да иногурира една съвършено нова вътрѣшна и вънкашна политика, принципитѣ на която, не само да унищожатъ Стамболовщината отъ дъно, но и да направятъ повръщанието ѝ невъзможно. Да, за г. Стоилова, слѣдъ паданието на узурпатора, а особено слѣдъ помирението ни съ великодушната наша освободителка, се откри широко поле за патриотическа, свободолюбива и напѣдничава дѣятелност, и той можеше, само ако имаше желание, да направи най-голѣмитѣ добрини на единъ втори пѣтъ освободенъ отъ тирания и тероръ народъ. . .

Нъ нека видимъ, какво направи г. Стоиловъ, въ продължение на двѣ и половина години?

Г. Стоиловъ, слѣдъ като стана президентъ-министръ и министръ на вътрѣшнитѣ работи, вмѣсто да даде прокламираната отъ високо мѣсто истинска политическа *свобода*, отпущена гема на една тѣла новоизникнали „патриоти“ да корѣнятъ Стамболовщината по стамболовски и помисли, че това е доста. И дѣйствително, въ едно кратко врѣме, на мнозина стамболисти кокалитѣ бидохъ добрѣ намѣстени, а г. Стоиловъ глѣдаше прѣзъ прѣсти на тая недостойна комедия, която той считаше за голѣмъ патриотизмъ и великъ подвигъ. Това едно. Друго. Той се помъчи да опозори своитѣ нови съюзници съединитѣ, които, отъ демократи и руссофили, прѣобърна въ най-върли консерватори, и по този начинъ си създаде една партия, каквато не бѣ ималъ никога и не можеше да има.

Слѣдъ това дойде рѣдъ да се благодарствуватъ, покровителствуватъ и обогатяватъ министритѣ и партизанитѣ имъ. Почна се една ера на разсипничества на народния трудъ и потъ, каквато България не е запомнявала. Г. Стоиловъ прѣдприе и направи цѣлъ рѣдъ обиколки и расходки изъ княжеството и въ странство, съ които, освѣнъ гдѣто иступа брашнения чувалъ по единъ най-немиловиченъ начинъ, ами и доказа, че като шефъ на една дволична и лицемерна политика той нѣма равенъ въ България. Вмѣсто да застане твърдо на една позиция и да ръководи отъ тамъ своето управление, безъ никакви подмигвания и колебания, той се зае да се мири съ Россия, когато трѣперяше отъ Австрия (ауденцията му у Имп. Фр. Иосифа) — или да провоцира първата, за да угоди на послѣдната (варненската му рѣчь).

Разсипничеството, което г. Стоиловъ възведе въ система, привлече общото внимание на народа и всѣкий сънедоумѣние почна да се пита, кѣдѣ ще му излѣзе края. Това бѣха тѣ първитѣ дѣйствия на новото свободолюбиво правителство, които, както виждате, въ нищо не се отличаватъ отъ дѣйствията на падналото. Да се трѣпнатъ противницитѣ на кабинета, да се създава и поддържа партия — това сж работи, които на българския народъ бѣха вече дотѣгнали. И не за туй той свали Стамболова, разбира се, а за нѣщо друго, което г. Стоиловъ не щѣ, или не можа да направи. Освѣнъ това, като знаеше, че нѣма задъ себѣ си никакви искренни послѣдователи, нито убѣдени привърженици, които да го поддържатъ чистосърдечно и безкористно, г. Стоиловъ, за да се задържи на властта, употреби най-сполучливото, макаръ може — би и най-неприличното срѣдство, „подлизурството“, което го направи не само симпатиченъ и вѣренъ служител, нъ го насърчи още да пустне въ ходъ и своето *морално влияние*, да прави избори съ свѣшгогасение.

Ето какво трѣбваше и какво направи г. Стоиловъ. Ето какъ той оправда народното довѣрие, което на 1894 год. го бѣ въздигнало толкова високо. . . . Ето какъвъ недалѣкоглѣденъ държавенъ мъжъ и тѣсногърдъ партизанитѣ излѣзе той. . . . Ние искрено съжаляваме г. Стоилова, защото го добрѣ познаваме, защото всѣкога сме мислѣли, че той, ко-

гато иска, може да направи хубави работи, и защото съ такава искренна радостъ посрѣщнахме идванието му на власть, слѣдъ покойния Стамболовъ.

Мжчно ни е, че сме се лѣгали. . . .

Съ голѣмо удоволствие печатаме нѣколко извлечения отъ долнето писмо, което получихме изъ Елена, отъ г. Ю. П. Теодорова, и въ което сж описани по единъ колкото благопристоенъ, толкова и обективенъ начинъ золумлудитѣ, що еленската полиция е упражнила върху гърбовѣтъ на българскитѣ избиратели на 17 того, за да провали кандидатуритѣ на оппозиционнитѣ прѣдставители, които сж имали пълненъ шансъ да бѣдѣтъ избрани, вмѣсто правителственитѣ натрапници: г. г. Т. Теодорова и П. Горбанова. Ето писмото:

„Изборитѣ тукъ станаха при такива насилия, произволъ и безаконие, каквито Елена никога не е виждала. . . .

Най-напѣдъ помощника на кмета заповѣдалъ да спрѣтъ градския часовникъ. Часа стана 9 — бюрото го нѣма, стана 9 1/2 — пакъ го нѣма. Само въ 9 3/4 часа то ся яви въ училищното здание, гдѣто щѣха да станатъ изборитѣ. Прѣдъ зданието стояха около 700 души златарчани, наши приятели, дошле въ Елена още отъ вечерѣта и изложени на дѣжда, вѣтъра и студа. Бюрото не ги пустана да гласопедатъ съ надѣжда, че тѣ ще измрѣзватъ и ще се распилѣтъ, безъ да гласуватъ. Захванаха да се викатъ хора отъ други общини, които още не бѣха пристигнали, а златарчанитѣ готови ги оставиха за най-послѣ, та дано нѣкакъ ги сандардисатъ. . . .

Като почнаха отъ послѣ да пристигатъ хора и отъ други общини: Бебрево, Константинъ, Палици, Шилковци, Капиново и т. н., и правителственитѣ хора видѣха, че грамадното мнозинство е за оппозицията и настоява да гласува, за да избере насъ, — околийския началникъ заповѣда на своитѣ конни и пѣши стражари да разгонятъ избирателитѣ, прѣимущественно Златарчанитѣ, Бебревентѣ, Шилковчентѣ и проч. Стражаритѣ се впусгнаха *съ голи шапки* да биятъ и гонятъ хората. Отъ избирателитѣ има *по-вече отъ 200 души* бити съ шапки и камшици; има и 3—4 стражари бити, единъ раненъ до ухото съ камъкъ, а другъ лѣгко порѣзанъ по ржцѣтъ отъ собствената си шапка, когато населението искало да му я отнеме, за да не го бие. Избирателитѣ мжжественно отстояваха своитѣ права и, въспрѣки стражарскитѣ шапки, пакъ се връщаха на изборното мѣсто, съ цѣлъ да гласопедатъ, но бидоха и 2-й, и 3-й, и 4-й, и 5-й пѣтъ разгонвани и не допушани до училищната сграда.

Въ врѣме на гонението избирателитѣ, урнитѣ *се излѣтѣха безконтролно съ снопове правителствени бюлетини*. По-вече отъ 300 наши бюлетини биле скѣсани прѣдъ очитѣ на самото бюро. Турцитѣ избиратели сж прѣкарвани по край урнитѣ по 3—4 пѣти. Миндевския кметъ е правилъ сжщото съ своитѣ съселяне, като е раздавалъ бюлетини и на малолѣтнитѣ момчета. При Синджирлийската чешма*) бѣха поставени стражари да обискиратъ избирателитѣ, да имъ взематъ оппозиционнитѣ и да имъ раздаватъ правителствени бюлетини. . . .

Часа въ 3 1/2 арестуваха Минко Радославова въ телеграфната станция, кѣдѣто той бѣ отишълъ да се оплаче по телеграфа до централната власть. Не му позволиха даже да депешира. Два взвода войска — приготвена по-рано при касаницитѣ — **) бидоха веднага повикани и едина, цѣлъ, употребенъ да пази Минка въ затвора, а другия да силши избирателитѣ. Послѣднитѣ, дѣйствително, се разбѣгаха по всички направления изъ града, едни по рѣката, други по ржта, а трети почнаха да се криятъ изъ къщята, кочинитѣ и даже изъ нуждницитѣ. . . . Единъ нашъ младъ интелигентинъ приятелъ, като гледаше тѣзи сѣрдцераздираща сцена, захвана да плаче и да хѣлца като дѣте. . . .

Таквизи сж ужаситѣ по изборитѣ въ Елена, работи, каквито никога не бѣхме виждали.

По поводъ на тѣзи безакония азъ подадохъ до Н. Ц. В. Княза двѣ депешни и една контестація до прѣдсѣдателя на бюрото***).

Арестувани сж, освѣнъ М. Радославова, още 2-ма златарани и 5—6 души еленчани, които днесъ

*) По пѣти отъ Бебрево за Елена.

**) На разстояние 250 крачки отъ изборното мѣсто. Ред.

*** Контестацията е напечатана по-долу. Ред.

закараха въ Търново под конвой, прѣдводителствуванъ отъ „народния избранникъ“ г. П. Горбанова. Ще ги пустнатъ, обаче, защото хората въ нищо не сж виновати. . . .

Вечерта, при провѣряването на изборитѣ, бюрото благоволило да запише за насъ около 800 и нѣколко гласа, а за „белгийцитѣ“ двойно по-вече, но кой се вече интересува отъ тѣзи произволни цифри и незаконно натъкани въ урнитѣ бюлетини. . . .

Съ една дума, правителството *сиече*ли въ Елена, но ще има то да помни, кога ни е разваляло избора. Още една такава побѣда и то ще бжде разорено до края. . . .

Ю. П. Теодоровъ.

Ето и констатацията, за която се говори въ писмото:

До почитаемото Бюро за избирание Нар. Прѣдставители въ Елена.

Заявление отъ Ю. П. Теодоровъ, жителъ отъ гр. Елена.

Г-не Прѣдсѣдателю!

Тѣй като при произвѣждане изборитѣ за Народни Прѣдставители, въ градътъ днесъ станахъ таквизи произволи, насилия и фалшификации отъ страна на полицията, каквито гр. Елена не бѣше виждалъ никога, нито даже въ Стамболово врѣме, а именно:

I. На избирателитѣ отъ общинитѣ Бебревска, Константинска и Палишка сж отнеги на сила бюлетинитѣ при Синджирлайската чешма и замѣнени съ други отъ стражаритѣ,

II. На избирателитѣ отъ общинитѣ Златаришка, Палишка, Бебревска и Константинска не се даде възможностъ да упражнятъ избирателнитѣ си права, защото повече отъ 500 избиратели само отъ с. Златарица бѣха прогонени отъ стражаритѣ и недопустнати да гласоподаватъ, понеже носѣхъ бюлетини за моята кандидатура и за тая на г-на Ив. Бѣлинова, а не за правителственитѣ кандидати,

III. Избирателитѣ отъ помѣнятитѣ общини бидохъ разгонени по улицитѣ и бити по най-безобразенъ начинъ отъ стражаритѣ съ голи шашки,

IV. Въ врѣме на гонението избирателитѣ отъ полицията, избирателнитѣ урни бидоха напълнени по най произволенъ начинъ отъ правителственитѣ хора съ бюлетини за правителственитѣ кандидати, и V. Арестувахъ се безъ никакви причини нѣколко отъ нашитѣ избиратели отъ с. Златарица, и ги оградихъ съ войска, чрѣзъ което застрашихъ населението и го принудихъ да се оттегли безъ да гласува.

То, като имате прѣдъ видъ горѣизложеното, моля да считате избора за незаконенъ и не станалъ и да прѣдложите гдѣто се слѣдва за касиранieto му, даже ако въ резултата отъ прѣброяването се окаже, че азъ ще бжда избранъ.

Гр. Елена 17 Ноемврий 1896 г.

Съ почитание.

Ю. П. Теодоровъ

За да разбератъ българскитѣ граждани, какъ се събиратъ данѣцитѣ по насъ и каква справедливостъ и законностъ владѣе и въ този клонъ на българското държавно управление, даваме мѣсто на долното писмо на г. Оджакова, членъ при Русенския Апелативенъ Сждъ, като го оставаме безъ всѣкакви коментарии.—

Господину Главному Вирнику при
Търновското Финансово Отдѣление,
Горне-Орѣховсий Участкъ.

Отъ Петра Василева Оджанова
въ гр. Руссе

ЗАЯВЛЕНИЕ

На моитѣ оплаквания и молби, отъ 1887 година до днесъ, и особено отъ 1894 и 1896 година, не се обърна внимание, нито ми се съобщава за резултатитѣ на подаденитѣ ми прошения до общинскитѣ кметове въ гр. Орѣховица и Лѣсковецъ, до разни бирници, окръжни управители, околийски началници, финансови чиновници, до министритѣ на финанситѣ и вжтрѣшнитѣ дѣла, до народното събрание, до министерския съвѣтъ, и най-послѣ до Н. Ц. Височество Княза Българскій, и на прокуровството при Руссен. Аппел. Сждъ — но нѣма нигдѣ оправия!!!

Заявявалъ съмъ, че по една фалшива декларация № 676/85 г., отъ мене се събиратъ незаконни даждия, отъ 1877 година до 1895 год., за нивя лозя, дворове, кжши и пр. пр. въ Лѣсковецъ и Горня Орѣховица, каквито не владѣя, не се ползувамъ и не ги знамъ гдѣ сж, защото тамъ не живѣя, не съмъ купувалъ земи, не съмъ правилъ лозя, тѣй като азъ съмъ напустнхлъ отечеството си още прѣзъ 1852 година и до 1880 година съмъ живѣлъ все въ странство.

Моля ви, прочее, г-нъ Бирникъ, разслѣдвайте въпроса и ме избавете отъ незаконнитѣ 20 годишни даждия, като проконтролирате на самото мѣсто: чий мѣста, земи, кжши и пр. сж минати фалшиво на мое име отъ кметството въ гр. Орѣховица и Лѣсковецъ. Ще трѣба да констатирате, колко дюлума, между кои съсѣди и на коя мѣстностъ сж записанитѣ върху ми земи, ограда и лозя; отъ кого и кога сж записани; кой и отъ кога владѣе и се ползува съ тѣзи сжщитѣ имоти, давалъ ли и е той даждията имъ, като имъ отбѣлжитѣ квитанциитѣ и имената. Сжщо да констатирате, чия собственностъ сж биле и въ чие владѣние—земитѣ до 1885 год. отъ 1877 година, и какъ сж прѣминжли къмъ други лица въ владѣние и ползуването имъ. И защо владѣтелитѣ имъ не сж ги декларирали прѣзъ 1885, 1889 и 1894 години на свое име, ако сж биле тѣхна собственостъ и владѣние, или на мое име, ако тѣ по условие ги владѣятъ?

Заявявамъ, че сестра ми Савва владѣе лозята въ Лѣсковецъ и Орѣховица, дворовото мѣсто срѣщу полицията въ Орѣховица и други земи около Лѣсковецъ, надъ махалата Св. Атанасия, съсъ зетя си Танаса и дѣщеря си Кина Т. Бончова отъ Г. Орѣховица. А пъкъ другитѣ мѣста ги иматъ Христо Хаджи Димитровъ, Василь Х. Димитровъ, Иванъ Фильовъ и Василь Схбювъ (кжщата № 303) въ гр. Лѣсковецъ.

По какво основание даждия отъ 1877 до 1885 година (вергий, темегуатъ, десятъкъ, лозя и пр.) сж минати върху ми, като азъ не съмъ живѣлъ въ България, въ Лѣсковецъ и Орѣховица, и не съмъ землѣдѣлецъ, че да плащамъ десятъкъ, вергий, харачи и пр. и пр. . . ?

Това е не само възпующа неправда, но е и непростително за една благоустроена държава да събира незаконни даждия по фалшиви декларации за имоти, каквито нѣма и не владѣе лицето; защото владѣтеля плаща десятъкъ, лозя и емлякъ, а не прѣдолагаемия ступанинъ, който и да е ималъ имотъ, като го неработи три години, по закона за земитѣ, не плаща даждията му; защото имотътъ му се отнима за държавата. Защо това до сега кметствата не сж го сторили?

И така, моля Ви, да се изслѣдватъ и поправятъ тѣзи незаконности на кметствата, да се прѣдадѣтъ на сждъ и накажатъ виновнитѣ, които сж писали върху ми земи и даждия и които владѣятъ имотитѣ, а пъкъ имъ неплащатъ даждията, не диватъ декларация, а се ползуватъ отъ доходитѣ.

II, понеже прѣзъ 1889 год. въ Лѣсковското общинско управление кмету *Енчу Колчишкову*, съмъ внесалъ депозитъ 25 наполеона, за даждия по фалшивата декларация N-о 676, за всички имоти, писани върху ми за първото пятилѣтие (1885—1886 год.), то да ми се повърне депозита, слѣдъ като констатирате, че имотитѣ азъ ги не владѣя, а други.

Сжщо, понеже Руссенското бирничество е събрало отъ мене до сега около 600 лева, за Лѣсковски и Орѣховски незаконни даждия, то увѣдомете го да ми повърне незаконно събранитѣ даждия и да вдигне секвестра отъ заплатата ми по службата ми въ Руссен. Аппелат. Сждъ.

Това че ще го извършите, уповавамъ ся на великата и похвална служебна ваша дѣятелностъ, спорѣдъ новия правилникъ за събиране даждия, публикуванъ въ Държ. Вѣс., N-о 235, отъ Ноемврий 1896 год.

При това Ви давамъ свѣдѣния, че Орѣховското Кметство взима отъ мене емлякъ за дворовото мѣсто срѣщу полицията (1200 л. оцѣнено), когато това мѣсто, като бѣше на зетя ми Стоянъ Николовъ, общината го присвоила и продала на Г. Цвикия, който го и обградилъ и го владѣе съ крѣпостни актове!

И това, азъ юристъ, адвокатъ, прокуроръ и сжда неможахъ да поправа въ течение на 20 годишна борба съ Кметове и Министерства, а нека му мислятъ бѣднитѣ, неграмотнитѣ, вдовицитѣ и сирачетата въ Лѣсковецъ и Орѣховица, какво имъ е

благоденствието въ свободна България, гдѣто въ течение на 20 години общинитѣ ги онеправдаватъ безопадно, безъ да ги удовлетворяватъ!

Руссе, 8 Ноемврий 1896 г.

Съ почитание:

П. В. Оджаковъ.

ВЪНКАШНА ХРОНИКА.

Руссия на Вѣстокъ *)

Прѣзтѣтъ на Руссия започна да личи въ работитѣ на Вѣстокъ. В. „Новое Время“ е напечаталъ въ послѣдне врѣме една доста впечатлителна статия, която прѣписватъ да е изгѣла изъ подъ перото на нѣкой високопоставенъ чиновникъ отъ министерството на въшнитѣ дѣла въ Санпетербургъ.

Коего най много бие на очи, въ тѣзи статия, е указанието, какво положение трѣбва да земе Русската политика въ работитѣ на Истокъ. И безъ много забикалки, слѣдъ като отхвърля всѣка идея за една европейска конференция, която да урѣди турския въпросъ, съчинителтъ на статията казва:

„Вѣсточната проблема е въ сжщность руски въпросъ и даже въпросъ за Дарданелитѣ, който е единъ отъ нейнитѣ начала, има характеръ да бжде единъ чисто вътрѣшенъ руски въпросъ. Въ него по никакво право не трѣбва да се намѣсватъ другитѣ европейски сили. За неговото разрѣшение само двѣ правителства сж заинтересувани: Руссия и Турция. Да се изваджтъ тѣзи въпроси прѣдъ една европейска конференция, ще рече фатално да се изложатъ на нови разногласия, въ крайтъ на които се прѣдвжда расчленяването на Турция, която днесъ се чувствува за безсилна да гарантира безопасностъ и държение рѣдъ въ своитѣ владѣния, за което тя ще трѣбва да бжде принудена отъ самитѣ сили. Единичното сръдство за туренне край на това положение ще бжде, казва писачътъ, да се остави на Руссия грижата, да подаде помощъ на Турция, но приятелски, безкористно. Само тя ще може, дѣйствително, да гарантира цѣлостта на Турската империя и не ще я бжде еня, отъ европейски концертъ. При всичко че конвенцията за Кипръ, мѣжду Англия и Турция, бѣше едно отрицание за този концертъ, но тя, конвенцията, пакъ биде одобрена отъ силитѣ. Защо да не бжде и една конвенция мѣжду Руссия и Турция одобрена отъ тѣхъ!

„Отъ двѣ години насамъ, Руссия е била тѣрпѣлива и безучастна зрителка на кървавитѣ мятежи, които се извършиха на близо при нейнитѣ граници; тя се надѣваше, че ще стане едно споразумение мѣжду силитѣ, но напразно очаква това, и, колкото събитията се развъртаха, тя трѣбваше да се убѣди, че липсата на споразумение благоприятствуваше за распространието на кървавитѣ безпорядки въ Армения.

„Една европейска намѣса въ Турция е немислима, безъ да се съзира въ нея една ужасна война, на която разѣдритѣ избѣгватъ отъ всѣка прѣдвидливостъ. По който начинъ и да си прѣдставимъ положението, ний не виждаме друго разрѣшение, освѣнъ онова, което би се постигнало отъ едно непосредствено споразумение мѣжду Царя и Султана, и двамата свободни отъ всѣко задължение. Най послѣ, трѣбва да се знае, че сега Руссия е господарка върху положението на Истокъ и че никой не е въ състояние да прѣдиреже нѣщо, безъ нея, или противъ нея.

„При такива условия, най добръ ще бжде да се остави Руссия сама да дѣйствува прѣдъ Султана за добивание едно распорѣждане, съ силата на което прѣкийтъ нейнъ надзоръ да опрѣдѣли съ точностъ по нататѣшнитѣ условия за сжществуването на турската държава.“

Таквизи сж идеитѣ, изложени въ статията на в. „Новое Время“, за които потвърдяватъ, че сж идеи на г. Нелидова, руский въ Цариградъ посланикъ. Но чийто идеи и да сж тѣ, ний вѣрваме, че екътъ имъ ще стигне надалеко и ще произведе голѣмъ смутъ въ европейската дипломация, а особено въ Лондонъ, гдѣто се привикнали да се стрѣскажтъ отъ най-малкия шумъ, които би се произвелъ на Нева.

Спорѣдъ както сж видѣли читателитѣ, въ уводната статия на днешния ни брой, въ Букурещъ има министерска криза. Либералния кабинетъ на г. Д. Стурдза, макаръ и да располага съ едно подавяюще мнозинство въ румънския парламентъ, не е можалъ да издржи натиска на възмутеното сръщъ него и политиката му обществено мнѣние и е подалъ завчера оставката си. Паданieto на румънското министерство се дължи, главно, на *внѣшпарламентарната* борба, която водиха противъ него консерваторитѣ, съ г. Л. Катаржи на чело, и либералитѣ-диссидентитѣ отъ фракцията на г. Н. Флева, отъ една година насамъ, и която борба неочаквано—скоро се увѣнча съ блѣстящъ успѣхъ. Такава именно борба рекомандуваме и ние на своитѣ приятели и се надѣемъ, че ще бждемъ послушани.

До момента, когато пишемъ тѣзи рѣдове, не ни е още познато, кой ще замѣсти г. Стурдза.

*) Не вѣрваме, че и сега вѣтрничавитѣ редактори на в. „Миръ“ ще търсятъ по картата Руссия на Вѣстокъ, както търсеха Италия въ Африка.

ВЪТРЕШНА ХРОНИКА.

Свободата на изборитѣ на 17-й того, както се вижда, е била толкова пълна, што даже „*Neue Freie Presse*“ и „*Pesther Lloyd*“, два отъ най-добриѣ расположенитѣ къмъ българското правителство европейски вѣстници, провиниратъ и се подиграватъ съ г. Стоилова и съ неговата полиция, която тъй блѣскаво се отличилъ въ умѣнието си да слуша и изпълнява и най-противозаконнитѣ заповѣди на началството. Остава сега да признае сжщото и в. „*la Bulgarie*“, за да бжде хармонията просото умилителна.

Българското правителство е испроводило до европейскитѣ вѣстници, чрезъ посредството на послушната и сжкоплащана отъ нашата хазна „Балканска Агенция“, една телеграма, въ която се казва, че г. Стоиловъ е билъ засипанъ съ благодарности отъ всичкитѣ краища на България, за гдѣто е далъ пълна и неограничена свобода на българскитѣ граждани да упражнятъ своето избирателно право на 17 Ноември. Въ телеграмата е казано още, какво и *озицицията* била благодарила на правителството за свободата, която е била дадена и на нейнитѣ приятели да гласуватъ. Свѣдѣнията, които ние публикувахме по изборитѣ миналия пътъ, а особенно, писмото на г. Ю. П. Теодорова отъ Елена, което печатаме днѣс, както виждатъ читателитѣ, напълно (?) потвърждаватъ точноста (!) на извѣстията, съ които г. Стоиловата телеграфна агенция храни европейската публика.

Телеграфиратъ ни отъ Елена, че арестуванитѣ на 17-й того тамошни избиратели (гдѣд. писмото ни отъ Елена) били вече освободени. Въ селата Златарица и Бебрево, жителитѣ на които сж най-много пострадали отъ золума на власта, днѣс ставатъ митинги, на които избирателитѣ ще взематъ резолюции да се оплачатъ за прѣтърѣнитѣ отъ тѣхъ насилия до Н. Ц. В. Княза и до бжджщата камара.

Пишатъ ни отъ Варна, че правителственитѣ кандидати въ този градъ сж били избрани съ 3761 гласъ, когато избиратели, по-най-великодушната сжтка, не е имало повече отъ 1500 души.
Чудеса!

Г. П. Пешевъ, бившия министръ на правосѣдието, провалень на послѣднитѣ избори въ Севлиево, вслѣствие насилията на полицията и интригитѣ на нѣкой си ренегатъ-белгинецъ, г. Бобевъ, е издалъ едно горѣщо въззвание къмъ своитѣ избиратели, което се свършва съ слѣднитѣ корави думи по адреса на правителството:

„За сега нека всички ние отъ дълбочината на душата си прокълнемъ туй жестоко насилие, което се извърши вчера надъ насъ и да искажемъ прѣзрѣнието си къмъ насилницитѣ, тѣхнитѣ вдхновители, ръководители, избраници и мекерета“.

Жестоко, но напълно заслужено нападение на власта.

Пишатъ ни отъ Елена, че най-главния правителственъ агитаторъ, и най-големия полицейски „дѣецъ“ по изборитѣ на 17 Ноември, е билъ тамъ г. Петко Ив. Теодоровъ, братъ на г. министра на правосѣдието. Ние не щемъ да испытваме тукъ, какво би направило правителството съ всеки други чиновникъ, който би си позволилъ поне да **важе** нѣщо въ полза на опозицията, но имаме право, мислимъ, да попитаме когото трѣбва, какво търси г. П. Теодоровъ въ Елена, когато той занимава една си некурна длъжностъ, за която браншениа чувалъ му плаща по 6000 лева на годината, *но съдалището на която е въ Руссе?*

ИЗЪ ВѢСТНИЦИТѢ И СПИСАНИЯТА

Въ днешния брой на вѣстника ни, читателитѣ ще намѣратъ едно писмо отъ Елена, въ което г. Юрд. П. Теодоровъ описва по единъ най-безпристрастенъ и спокоенъ начинъ възмутителнитѣ безобразия и насилия, що полицията е направила върху еленскитѣ избиратели, само и само да опропасти кандидатуритѣ на г. г. Теодорова и Бѣлинова.

За да видятъ читателитѣ, какъ, при всичко това, правителственитѣ вѣстници безъ срамъ и съвѣсть все пакъ въспѣватъ нѣкаква свобода на изборитѣ, и за да се убѣди свѣта, каква цѣна иматъ онѣзи телеграми, които „Миръ“ печата, за да докаже, че полицейската избирателна комедия, извършена на 17-й того, е била „мирна“, „тиха“ и „свободна“—ние привѣждаме тукъ, за любопитство, телеграмата, която по сжкия случай е проводилъ въ София до голѣмцитѣ и до официалнитѣ вѣстници, еленския градски кметъ. Прѣдоставяме на публиката сама да се произнесе. Ето телеграмата:

Елена, 18 Ноември 1896 г.

София. Клуба Народната Партия, копие в. „Миръ“, „Прогресъ“.

Вчера се произведе избора за народнитѣ прѣдставители при пълненъ рѣдъ и тишина. Гласуваха всички явивши се избиратели отъ града и цѣлата околия. Една тѣла отъ 200 души златарци, насѣкани отъ Софийския жителъ Минко Радославовъ, нарочно пристигналъ тукъ за избора, се опита, слѣдъ като гласува, да завземе избира-

телното мѣсто, но биде установена отъ власта. Никой отъ избирателитѣ не е битъ. Бюрото спокойно работи и привърши прѣброяванieto бюлетинитѣ. Резултата се оказа въ наша полза, избрани сж съ подавляюще болшинство: Теодоръ Теодоровъ, Министръ на Правосѣдието съ 2535 гласа и Петко Горбановъ, Софийскій п. кметъ съ 2531 гласъ.
Еленски гр. кметъ: **Садаковъ.**

В. „Миръ“, въ единъ отъ послѣднитѣ си броеве обнародва едно писмо на Д-ра К. Помянова, което, по своето работливо съдържание и по прозрачната цѣль, която е гонилъ автора му, като го е писалъ, е една ярка, но твърдѣ плачевна иллюстрация на българскитѣ политически нрави, които до по-долне *дередеже* на да ли се дохождали нѣкога по-напрѣдъ. Г. Помяновъ, едновременно върлъ Цанковиецъ, бившия Стамболовъ министръ на правосѣдието, послѣ 18 Май 1894 г. пакъ привърженикъ на г. Д. Цанкова, всекога чистокръвенъ и искренень руссофилъ, — не се стѣнява да обяви публично, че одобрява напълно външната (коя именно—руссо или австрофилската?) и вътрѣшната (свѣщогасителната ли, или расипническата?) политика на г. Стоилова. „Азъ имамъ доблѣтета“—пише г. Помяновъ—да съобща туй не само нему (Стоилову), но и публично да го изява. Само единъ пристрастенъ (?) злобень (!) и виролавъ (?) българинъ може да не одобрява тая политика, която се увѣча (?) съ такива усѣхи и отъ която ползата за странага е тъй очевидна“ (!)

Единъ отъ нашитѣ сътрудници, който е ималъ случай да се срѣдне съ г. Помянова въ Виена миналото лѣто, ни увѣрява, че **тогава** мѣншията на почтения докторъ по **политикитѣ** (вънкашна и вътрѣшна) на г. Стоилова сж биле диаметрално противоположни на **сегашнитѣ**, но това сж дребни работи, особенно за насъ българитѣ, които тъй легко мѣняваме боптѣ си. Интересното, а заедно съ това и плачевното въ случая е, не че единъ човѣкъ отъ умствения и правственъ ръстъ на г. Помянова се е прѣобърналъ въ два мѣсеца отъ Цанковиецъ на Стоиловиецъ, ами че това магическо прѣобърнение е станало за да понаде и новия г. Стоиловъ партизанитѣ въ камарата, съ поддрѣжката на полицията, разбира се.

„Азъ—каже г. Помяновъ—сжмъ **явилъ** г. Стоилову, че сжмъ **рѣшенъ** да си туря кандидатурата за народенъ прѣдставителъ и **нищо повече**“

Дѣйствително **нищо повече** отъ това не може да се каже!

Печални работи.

Въ новия „случаевъ отдѣлъ“ на сжкия вѣстникъ срѣщаме слѣднитѣ три „извѣстия“, които, сигурно, по-грѣшка сж намѣрили мѣсто въ колонитѣ на официозния ни събратъ.

I. „Редакторъ, който списва единъ отъ правителственитѣ вѣстници и получава за тоя си патриотически трудъ хилядо лева мѣсечно, е съгласенъ да земе сжщата длъжностъ въ единъ отъ опозиционнитѣ вѣстници, ако му се върже айджкъ по хилядо и петъ лева.“

За споразумѣние — въ Клуба на „Народната“, въ София.“

II. „Въ Кафенето

Единъ господинъ чете в. „Миръ“

— Какво четете? пита съсѣда му.

— Всекакви новини, писани отъ „мирни“ редактори съ „немирни“ . . . глави“.

III. „Д. К. П. — народия избраникъ отъ Брѣзово, като благодарилъ на *полицията*, за гдѣто е благоволила да го избере за депутатинъ въ IX обикновенно народно събрание, съ съжалѣние е длъженъ да се откаже отъ този почетенъ мандатъ, понеже нека да бжде облеченъ съ прѣдставителски пълномощия, не съ помощта на власта, а по непосредствено и свободно исказаната воля на Брѣзовския народъ“.

Напоследѣкъ, не се минава брой, гдѣто правителственната „фабрика за калъ“ — велеуважаемия органъ на г. Д. К. Попова — да не закача и да не гади на нашия вѣстникъ за гдѣто ние не се стѣняваме да исказваме нѣкой горчиви истини, но адреса на неговитѣ патрони, които тъй щедро възнаграждаватъ услугитѣ на своитѣ купени писачи. Въ брой 317 на тѣзи „фабрика“ не сж оставени на нокой даже нашитѣ *изяцини форми и мисли*. Ние разбираме, че дори и книгата, на която печатаме „Законностъ“, смущава правителственитѣ драскачи, по съжельваме, че не можемъ да имъ помогнемъ, макаръ, че сме имъ толкова стари и **испитани** приятели.

Стана, обаче, разговоръ за **изящностъ на мисли и форми**, та рѣкохме да привѣдемъ тукъ нѣколко такива работи отъ послѣдния брой на „Миръ“, за да видятъ читателитѣ какво нѣщо е **изящностъ**, каква „птица“ е **мисль** и какъвъ „звѣрь“ е **форма**. Инѣкъ гдѣ да видятъ тѣ такива „чудесни“ въ нашия скромнень и спрозашки вѣстникъ! Четете, молимъ ви се:

„Въ тая минута, вѣстникарското перо е слабо за да прѣдстави доблѣтната и високопохвална постѣпка, която българскитѣ народъ(?) извърши на 17 того съ исказаннето на своята воля въ полза на ония си синове, които отвориха за България нова и знаменита ера!“

Въ тоя моментъ, когато сме така трогнати и умилени (!) отъ благоумието и здравия разумъ на българската интелегенция, ние не намираме думи, съ които да искажемъ поне една частъ отъ дълбоката признателностъ на Народната Партия за извърѣдно голѣмото довѣрие, което и биде исказано. Въ тоя общъ вѣсторгъ, който обзема цѣлия народъ, прѣдъ това пълно въстѣржествование на гласа на

правдата и законността, ние, като поета, можемъ да кажемъ само думитѣ: **Благодаримъ, хиляди пъти благодаримъ!** И тия думи сега обзиратъ всичката ни душа, всичкото ни съществуване“

Ей това е то **форма, мисль и изящество!** И има още български вѣстници, които не признаватъ литературнитѣ и публицистически достоинства на в. „Миръ“, които оспориватъ политическитѣ и държавнически способности на г. Д. К. Попова! Долу подобни вѣстници! Да живѣ „народната!“

Малко, положително малко плаща г. Стоиловъ на г. Попова за . . . каранието на една „фабрика“. па биде тя и за „калъ“.

За това сърдцераздиращо умиление, молимъ ви се, за такова мило изящество, за такава прѣкрасна форма, за такива чудесни мисли,—и само по 1000 лева на мѣсець, това е артжкъ най-неблагоуражливата и най-неразбраната икономия.

Въ една уводна статия, посвѣтена на неотдавна отпразднувания въ Россия стогодишенъ юбилей отъ смъртта на великата русска царица Екатерина II, — в. „Свобода“, между другото, искава и слѣднитѣ двѣ—три справедливи мисли, които ние не твърдѣ сме привикнали да виждаме въ коловитѣ на г. Д. Грекова органъ, но които, въ всеки случай, правятъ честь на безпристрастието на тѣхния авторъ:

„И двѣтѣ тѣзи войни (рѣчь отива за русско-турекитѣ войни, които се свършиха съ К. Кайнарджикския и Янския мирове, въ 1774 и 1792 г.), сж отъ голѣмо значение за нашата нова история, както по цѣльта, която гоняха, така и по движението, което произвѣдоха между българското население. До Кайнарджикския договоръ българитѣ сжтаха турцитѣ за необходими и се бѣха почти помирили съ своето положение на турски рай. Агентитѣ, които поплѣлаха изъ нашитѣ земи въ навечерие на войната, за да приготвятъ християнското население да помага на русската войска; общанията, които царицата правеше въ възванията си къмъ това население, които възвания се разнасяха на всекъдѣ отъ агентитѣ, хвърлиха искра отъ нѣдѣжда у българитѣ, че можтъ единъ денъ да се избавятъ отъ турското владичество.“

Писмо до редакцията

Уважаемий г. редакторе,

Молимъ дайте мѣсто на слѣднето ни заявление въ единъ отъ най-близкитѣ броеве на почитаемия Ви вѣстникъ:

На 21 того, се помина въ руссенската държавна болница едно бѣдно момиче — еврейче, сирота, безъ майка и безъ баща, по име Фани Розенгалъ. Увѣдоменъ за тѣзи прискърбна случка, единъ отъ нейнитѣ роднини, не по-богатъ отъ покойната, се обръща за помощъ къмъ мѣстното еврейско благотворително дружество, на чело на което стоятъ: г. Иозефъ Шехтеръ, руссенския хахаминъ, и г. г. Конъ, Розенбергъ и Вайзеръ, и което располага съ сумми, събрани отъ тукашнитѣ наши съграждани, специално се цѣль да се помага на бѣдни евреи и да се погрѣбватъ онѣзи отъ тѣхъ, които умираатъ въ бѣдно състояние. Дружеството се отказва да изпълни просбата на роднинага на покойната и, за да погрѣбе бѣдното момиче, поисква 50 лева. Нѣкой отъ руссенскитѣ евреи, за да избѣгнатъ задържанieto на погрѣбението, събиратъ помежду си 24 лева и ги даватъ на дружеството, като го молятъ да допълни то остатъка, за да се извърши религиозния обрѣдъ надъ тѣлото на покойната, но и тѣ срѣщатъ сжкия отказъ. Тогава роднината на покойната се обръща за съдѣйствие къмъ мѣстнитѣ власти и едвамъ съ тѣхната помощъ сполучва да накара еврейското благотворително дружество да си изпълни длъжността, и то слѣдъ като злочестата покойница лѣжала въ болницата мъртва цѣли 5 дена.

Обръщаме вниманието на нашитѣ руссенски сънародници върху това възпующе жестокосърдие на благотворителното дружество и ги молимъ да взематъ потрѣбнитѣ мѣрки, да не се повтарятъ за напрѣдъ подобни безрѣдници.

Приемете и проч.

И. Блайбергъ

Хаимъ Германовъ

Захария Гринбергъ.